

Sygn. akt IV KK 338/22

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 12 października 2022 r.

sprawy: **M. J.**

M. J.1

R. S.

J. S.

M. T.

S. Z.

uniewinnionych od zarzutów popełnienia czynów z art. 231 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 29 marca 2022 r., sygn. akt VII Ka 1059/21,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Częstochowie

z dnia 17 sierpnia 2021 r., sygn. akt IV K 641/19,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonych**
J. S., R. S. i S. Z. kwoty po 300 zł tytułem zwrotu
poniesionych kosztów obrony w postępowaniu kasacyjnym,
- 3. obciążyć Skarb Państwa kosztami postępowania**
kasacyjnego.

UZASADNIENIE

R. S. został oskarżony o to, że w lutym 2014 r. w K. wręczył za pośrednictwem M. W. korzyść majątkową w kwocie 1.000 zł osobie pełniącej funkcję publiczną, tj. M. T., w związku z pełnieniem przez niego stanowiska starszego specjalisty w Agencji Nieruchomości Rolnych, Oddział Terenowy w O. Sekcji Zamiejscowej Gospodarowania Zasobem O., w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie prawa, polegające na uprzednim ujawnieniu i przekazaniu informacji dotyczącej przetargu nieruchomości gruntowej położonej w obrębie K. gm. [...], oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr [...], do którego przystąpił oraz na poczet przyszłej współpracy, tj. o przestępstwo z art. 229 § 3 k.k.

Sąd Rejonowy w Częstochowie, wyrokiem z dnia 17 sierpnia 2021 r., sygn. akt IV K 641/19, w punkcie 4 uniewinnił R. S. od popełnienia zarzucanego mu czynu. Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy uniewinnił pięciu innych oskarżonych od postawionych im zarzutów popełnienia przestępstw z art. 231 § 1 k.k., 228 § 3 k.k. i art. 271 § 1 k.k., a jednego oskarżonego skazał na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania na okres 3 lat oraz karę grzywny za czyn z art. 229 § 1 k.k.

Prokurator wniósł apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go m.in. na niekorzyść R. S., podnosząc zarzut, którego treść jest zawarta w materiałach niejawnych i wnosząc o uchylenie wyroku w zaskarżonej części oraz przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy w Częstochowie, wyrokiem z dnia 29 marca 2022 r., sygn. akt VII Ka 1059/21, po rozpoznaniu apelacji prokuratora, utrzymał zaskarżony wyrok w mocy w stosunku do R. S..

Prokurator Okręgowy w Częstochowie wniósł kasację od wyroku Sądu Okręgowego, zaskarżając go w całości na niekorzyść R. S. i współoskarżonych, zarzucając orzeczeniu rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., poprzez nienależyte i nierzetelne rozpoznanie przez Sąd odwoławczy zarzutu apelacyjnego, zawartego w apelacji wniesionej przez prokuratora, w zakresie dotyczącym obrazy przepisów postępowania, a mianowicie art. 168b k.p.k., skutkujące niesłusznym utrzymaniem w mocy wyroku Sądu Rejonowego w Częstochowie z dnia 17 sierpnia 2021 r., sygn. akt IV K 641/19, co znalazło swoje

odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku, w którym Sąd nie odniósł się do istoty podniesionego w środku odwoławczym zarzutu, ograniczając się do umotywowania swojego stanowiska poprzez pobieżne powtórzenie argumentacji prawnej wskazanej w cytowanych orzeczeniach zapadłych w innych sprawach.

Podnosząc powyższe, wniósł o uchylenie w zaskarżonej części wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Częstochowie do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest niezasadna w stopniu oczywistym, dlatego podlega rozpoznaniu i oddaleniu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Sąd II instancji prawidłowo – tj. całościowo, wnikliwie i trafnie – rozpoznał zarzut podniesiony przez prokuratora w apelacji, szeroko omawiając powody jego oddalenia na stronach 3-5 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Słusznie odwołał się przy tym do orzecznictwa Sądu Najwyższego, który konsekwentnie twierdzi, że art. 168b k.p.k. ma zastosowanie tylko do materiałów z kontroli operacyjnej, uzyskanych po dniu 14 kwietnia 2016 r. (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2018 r., I KZP 14/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2020 r., IV KK 496/19, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 września 2020 r., IV KK 364/19 czy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2019 r., IV KK 328/18). Rozstrzygając problem możliwości stosowania art. 168b k.p.k. do materiałów z kontroli operacyjnej przeprowadzonej przed wejściem w życie tego przepisu, Sąd Najwyższy miał na uwadze, że materiał z kontroli operacyjnej, przeprowadzonej niezgodnie z ustawowymi warunkami, czy też niespełniający warunków, z którymi ustawa wiąże możliwość jego dowodowego wykorzystania jest nielegalny i wobec tego nie może być wykorzystany jako dowód w sprawie, czyli inaczej mówiąc jest objęty zakazem dowodowym. O tym zaś, czy określona czynność (rezultat czynności) jest objęta zakazem dowodowym winny bez wątpienia decydować przepisy z chwili jej dokonania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2018 r., I KZP 14/17).

Sąd Okręgowy nie „poprzestał na argumentacji w zakresie orzecznictwa”, jak to ujął w zarzucie kasacyjnym skarżący, ale rozpoznał zarzut apelacji prokuratora,

odnosząc rozważania teoretyczne do realiów przedmiotowej sprawy, w której w wyniku czynności operacyjnych zgromadzono w 2014 r. materiał dowodowy obciążający R. S. i innych oskarżonych. Wskazał, że przestępstwo zarzucone R. S. (art. 229 § 3 k.k.) należy wprowadzić, do przestępstw skatalogowanych w art. 19 ust 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, niemniej nie uzyskano zgody właściwego sądu na wykorzystanie materiałów niejawnych, uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej prowadzonej w stosunku do innej osoby niż ten oskarżony. Tym samym brak było podstaw do uznania materiałów operacyjnych, obciążających R. S., za materiał dowodowy, mogący stanowić procesową podstawę ustaleń faktycznych w zakresie zarzuconego mu czynu i słusznie uniewinniono oskarżonego ze względu na brak legalnych dowodów sprawstwa.

Odnosząc się wprost do zarzutu naruszenia przez Sąd odwoławczy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., podkreślić należy, że o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważył wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym albo gdy kontrola ta miała charakter iluzoryczny, zaś do naruszenia art. 457 § 3 k.p.k. dochodzi wówczas, gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki (por. postanowienie

Sądu Najwyższego z dnia 1 lipca 2021 r., II KK 175/21). Żadna z tych sytuacji nie miała w niniejszej sprawie miejsca. Ponadto trzeba mieć na uwadze, że kasację, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, cechują bardzo rygorystyczne uwarunkowania formalne co do rodzaju i konstrukcji zarzutów. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania rażących uchybień rażących w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, mogących wywrzeć istotny wpływ na treść orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 maja 2021 r., V KK 329/20). Wskazane przez Autora kasacji uchybienia w orzeczeniu Sądu odwoławczego w rzeczywistości nie miały miejsca, toteż złożoną przez niego skargę należało oddalić jako bezzasadną w stopniu oczywistym.

Wobec faktu, że podniesiony przez skarżącego zarzut nie zasługiwał na uwzględnienie, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie, przy czym o kosztach postępowania kasacyjnego zgodnie z art. 636 § 1 w zw. z art. 637a k.p.k.

[as]